

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10974/2025
30.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Милутиновић, адвокат у ..., против тужене Република Србија – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, коју заступа Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5097/23 од 27.03.2025. године, у седници одржаној 30.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5097/23 од 27.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5097/23 од 27.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8813/22 од 16.05.2023. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених месечних износа личне инвалиднине за период од 01.10.2016. године до 31.12.2020. године исплати износе наведене у ставу I изреке првостепене пресуде са законском затезном каматом. У ставу II тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5097/23 од 27.03.2025. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду у делу одлуке о главној ствари, а преиначена у делу одлуке о трошковима поступка тако што је тужилац обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због битне повреде

одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, ради разматрања правног питања од општег интереса, односно правног питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сагласно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужилац у овом поступку није доказао да му је у утуженом периоду било признато право на инвалиднину, нити инвалидски додатак. Такав закључак нижестепени судови изводе из утврђене чињенице да су тужиоцу право личне инвалиднине и право на инвалидски додатак били признати привремено и то право на личну инвалиднину до 31.05.1966. године, а право на инвалидски додатак до 31.05.1968. године. Како тужилац није доказао да му је након тога продужено право на инвалиднину или инвалидски додатак, нижестепени судови одбили су његов тужбени захтев за накнаду штете по том основу, уз образложење да не постоји незаконит рад тужене којим је тужиоцу причињена штета.

Разлози на којима је заснована примена материјалног права у побијаној другостепеној пресуди не упућују на потребу одлучивања о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној. Тужиоцу у овом поступку није признато право на личну инвалиднину почев од одређеног датума па надаље, већ му је, према утврђењу првостепеног суда, признато привремено право на личну инвалиднину, односно инвалидски додатак са ограниченим трајањем, до датума наведеног у решењима које је донео тужени. Наводима ревидента не истичу се правно релевантни аргументи о погрешној примени материјалног права у побијаној другостепеној пресуди, на темељу којих би се дозволило одлучивање о ревизији.

Врховни суд стога налази да не постоји потреба за разматрањем наведеног правног питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе. Изузетно дозвољена ревизија се не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Наведена одредба сходно се примењује и у ванпарничном поступку, у складу са одредбом чл. 30 ст. 2 Закона о ванпарничном поступку.

Тужба у овој парници је поднета 30.11.2019. године, а преиначена 02.02.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела пресуде, на дан преиначења тужбе, износи 684.276,80 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић